

V veži so se začuli počasni, težki, negotovi koraki. Visok glas je pel nekako:

Pa visoka je gora
pa še višji je klan'c ...
kdaj bo pa prišel
moj zavber gorjan'c ...

Obstal je na pragu in otroci so se mu zasmejali. Ona ga ni pogledala. Lilo je od njega.

„Pojdi pa domov, Mikec“, mu je rekel Voljka.

„Saj grem, samo, da si me pripeljal.“ Kapo je imel na glavi in obleka se je držala telesa. Samo hlače je imel in srajco. Potrkal se je na široke prsi, obrnil se in odšel prepevaje.

„Kaj hodiš s tem in piješ?“ je rekla ona prijazno možu.

„Kaj hočeš? Pijan je bil pri Smolniku. Bogve kaj je zopet ukradel babi, da je dobil denar. Otroci mu nagajajo, in ko je pijan, ga vržejo vun. Sosed je, in kaj mu hočeš, ko ga zmoti pijača.“

— Dobri ljudje, sem pomislil, hm, kakšen je naš človek!

„Jaz bi Vas peljal s sosedovim kolesljem“, se je ponudil Voljka.

„Ne, hvala, pojdem peš.“

„Počakajte, preobleče se in Vas pelje“, je rekla ona. Videl sem konec in sem bil zadovoljen.

Poslovil sem se in sem stopil v temno noč. No, ni bilo tako tema. Cel zapad je bil že svetel in razločno se je videlo, kako bežé oblaki za gore. Stopal sem po vasi in mislil.

Iz neke kočice se je čul ženski jok in vpitje na pomaganje. Dva vaščana sta hitela pod okno.

„Mikec zopet bije...“, je rekel prvi.

„Kaj ga pa zmerja, prav ji je —“, je rekel drugi.

Odprla so se tam vrata in majhna ženska postava je z jokom zbežala vun. V koči se je začulo petje, pa je takoj utihnilo ...

Šel sem počasi po poti. Z drevja je kapalo v debelih kapljah. Mirno je bilo v vasi in po okolici. Zmiraj bolj se je jasnilo in prijetna je bila noč. Šumelo je po jarkih, kjer so tekle narastle vodice. Prijetna noč.

Hodil sem tako in premišljeval zavoženi voz in te ljudi. In ne moreš, da ne bi pomislil, kako je potem s klobukom, z denarjem, z žitom in z vsem, kar morda človeku niti na misel ne pride ...

ANTON MEDVED:

OB STUDENCU.

Nagli studenec,
kaj govoré
tvoji mi vali?
Leta bežé,
ginejo sanje
kakor meglé.

Jelša samotna,
kaj šepeta
tvojih peres mi
družba polglasna?
Puščajo sanje
sled le solza.

Molči, studenec!
S šumom peres
kaj pritrjuješ,
jelša, mu vmes?
Bridko ah čutim,
sam, da je res.

